

ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Ὁ νεωστὶ ἐκλεγείς πρόεδρος τῆς Βουλῆς βουλευτὴς Ἀχαΐας καὶ Ἡλίδος κ. Ἀνδρέας Αὐγερινὸς εἶνε εἰς τῶν μάλ-
λον διακεκριμένων καὶ εὐπολήπτων ἀνδρῶν τοῦ Κοινο-
βουλίου μας κατὰ γόμμενος ἐξ ἐπιφανοῦς οἴκου τοῦ Πύργου
τῆς Ἠλείας.

Ὡς πολυτετευμένος ὁ κ. Αὐγερινὸς ἔχει μακρὸν καὶ ἐπί-
σημον στάδιον. Εἰς τὴν Βουλὴν εἰσῆλθε τὸ πρῶτον κατὰ
τὸ 1850 — 1851, ὅτε ἐπίσης διὰ πρῶτην φορὰν εἰσῆλθον
ὁ Κουμουνδούρος καὶ ὁ Ζαΐμης· μετὰ τοῦ τελευταίου τού-
του συνέπραττεν ὁ Αὐγερινὸς μέχρι τοῦ 1862.

Ἐξελέχθη γραμματεὺς τῆς Βουλῆς, βραδύτερον δὲ ἀν-
τιπρόεδρος καὶ κατὰ τὸ 1858 — 1859 πρόεδρος αὐτῆς.
Ἐπὶ τῆς μεταπολιτεύσεως διωρίσθη ὑπὸ τῆς προσωρινῆς
Κυβερνήσεως νομάρχης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας. Γενόμενος
πληρεξούσιος ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει, ἐψηφοφορήθη ἐπ' αὐτῆς
ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ ἀπετέλεσε μέρος τοῦ
ὑπὸ τὸν Βάλβην σχηματισθέντος ὑπουργείου κατὰ τὸ 1863.

Μετὰ τὴν ἀφίξιν τοῦ Βασιλέως προσελήφθη καὶ αὖθις
ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν ὑπὸ τοῦ Βάλβη καὶ συνώ-
δευσε τὸν βασιλέα εἰς τὴν κατὰ τὰς νήσους καὶ τὴν Πελο-
πόννησον περιοδείαν του ὡς καὶ εἰς τὴν μετάβασίν του
πρὸς παρὰ τὴν τῆς Ἑπτανήσου κατὰ τὸ 1864. Ἐχρημά-
τισε κατόπιν ἐπ' ὀλίγον διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας Ἀ-
θηνῶν-Πειραιῶς ὑπὸ τὸ ὑπουργεῖον τοῦ ἀειμνήστου Δελη-
γεώργη συμπράττοντος τότε καὶ τοῦ Ζαΐμη. Ἐγένετο ὑ-
πουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τοῦ κατὰ τὸ 1869 ὑπὸ τὸν Ζα-
ΐμην σχηματισθέντος ὑπουργείου καὶ κατόπιν ὑπουργὸς
Ἐκκλησιαστικῶν.

Κατὰ τὸ 1870 ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ὑπὸ
τὸν Ζαΐμην.

Κατὰ τὸ 1876 ἐγένετο καὶ αὖθις ὑπουργὸς τῶν Ναυτι-
κῶν ὑπὸ τὸν Κουμουνδούρον ὡς μέλος τοῦ κόμματος Ζα-
ΐμη συμπράξαντος κατὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ὑπουργείου
ἐκείνου μετὰ τοῦ Κουμουνδούρου.

Εἰς τὸ 1877 ἐγένετο πρόεδρος τῆς Βουλῆς.

Ἐπίσης πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἐγένετο καὶ ἐπὶ τῆς οἰ-
κουμένης Κυβερνήσεως.

Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ αὖθις ἐγένετο ὑπὸ
τὸν Κουμουνδούρον κατὰ τὸ 1879.

Ἐγένετο δὲ ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν κατὰ τὸ ἐσχά-
τως σχηματισθὲν ὑπουργεῖον ὑπὸ τὸν κ. Βάλβην τὸ ἐπι-
κληθὲν ἄχρον.

Καὶ ἤδη τετάρτην φορὰν ἐξελέχθη πρόεδρος τῆς Βουλῆς.

Εὐπατρίδης ἀληθὴς ὁ κ. Αὐγερινός, ἀπολαύει μεγάλης
εὐπολήψεως καὶ παρὰ ταῖς συμπολίταις αὐτοῦ καὶ παρὰ
ταῖς συναδέλφους του διὰ τε τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ χρηστό-
τητα καὶ διὰ τὰ πολλὰ ἀτομικὰ του προσόντα.

ΤΑ ΖΙΖΑΝΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Ὅπως ἐνίστε, κατὰ τὸ θέρος μάλιστα συχνότερον ἀπο-
τείνομεν χωρὶς ἐλπίδα ἀπαντήσεως πρὸς τὸν Ὑψιστον τὴν
ἐρώτησιν διατί νὰ πλάσῃ τὰς μυίας, τοὺς κύνωπας καὶ
τὰ ἄλλα αὐθαδέστατα καὶ ἐνοχλητικώτατα ἔντομα, οὕτω
ἀπὸ τινος χρόνου ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τὴν Διπλωματίαν
τὴν ἔχουσιν κοινὸν μετὰ τῆς Διόττητος τὸ προνόμιον νὰ
δημιουργῇ ἐκ τοῦ μηδενός, τὴν ἐρώτησιν διατί ἔπλασε τὴν
Βουλγαρίαν. Τάχα θὰ ἦτο ὁ κόσμος χειρότερος ἢ δυστυχέ-
στερος ἐὰν ἔλειπον ἐξ αὐτοῦ οἱ μικροσκοπικοὶ ἀλλ' ἀπηνεῖς
καὶ θηριώδεις ἐκεῖνοι ἐχθροὶ τῆς ἡσυχίας καὶ τοῦ αἵματός

μας, ἂν ἠδυνάμεθα νὰ κοιμώμεθα ἡσυχῶς χωρὶς τὸ αὐ-
λημα τῶν πτερωτῶν δεινῶν καὶ τὰ μεταξὺ τῶν κλινο-
σκεπασμάτων σκιρτήματα τῶν κίμοδιφῶν ἐκείνων τελω-
νίων; Τάχα θὰ ἦτο ἀξιοθρήνητος τῆς Εὐρώπης ἡ κατὰ-
στασις ἐὰν ἀντὶ τῶν τριῶν ἀνθηγεμόνων ἠδρευσεν ἐν Σόφια
εἰς τοῦρκος πασσαὶς ἢ εἰς ῥώσους στρατηγός καὶ ἐὰν διήρ-
χeto ἐπὶ τινὰ ἔτη ἐπιδιδόμενη εἰς ἔργα εἰρηνικὰ χωρὶς τὴν
ἡσυχίαν αὐτῆς ἐκαστοτε νὰ ταράττωσιν αἰφνίδια μηνύματα
περὶ τῆς ἀνατροπῆς τοῦ δαίνα ὦρ, περὶ τῆς ἀποστασίας
τοῦ δαίνα ἐφ, περὶ τοῦ τυφεκισμοῦ τῶν δαίνα ὦρ καὶ ἐφ,
περὶ τοῦ ραβδισμού τῶν δαίνα ἐφ καὶ ὦρ. Ἀγνοοῦμεν ἂν ὁ
Θεὸς ἠὲ φράνθη ποτὲ διὰ τὴν δημιουργίαν τῶν κωνώπων
καὶ τῶν ψύλλων, ὡς ἠὲ φράνθη καὶ μετὰ τὴν δημιουργίαν
τοῦ ἀνθρώπου, ἄλλως τε ὡς αὐλὸς αὐτός οὐδέποτε θὰ ὑ-
πέστη βάσανον ὑπὸ τῶν εἰρημένων ἀποτροπαίων μικρῶν
κτισμάτων του. Ἀλλ' ἡ Διπλωματία εἶμαι βέβαιος ὅτι
πολλὰκις κατηράσθη τὴν ὥραν καθ' ἣν ἠθέλησε νὰ συνα-
θροισθῇ εἰς ἓν ποίμνιον τὰς τέως διεσπαρμένους ἀνχιμῆς ἀ-
τιθάσσους ἀγέλας τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ, νὰ δημιουργήσῃ
ἐκ τῆς ἀμόρφου μαζῆς φυλῆς ἀξέστου, διαστραφείσης ἐτι
μᾶλλον ἐν τῇ μακρῇ δουλείᾳ, ἐν κράτει οὐχὶ ἀξιοκατάρ-
νητον ἐπὶ ζημίᾳ ἄλλων λαῶν ἀξίων κρείττονος τύχης, νὰ
διαφθεῖρῃ αὐτὸ ἐνωρὶς διὰ τῆς κολακείας, νὰ ἐμπνευσθῇ εἰς
αὐτὸ τάσεις ἀρπακτικὰς, αἰσθημάτων φιλοτάραχα καὶ ὑ-
περβίχλον ἀλαζονίαν. Καὶ φανταζομαι ἐκαστοτε πύσας
τρίχας ὅ' ἀπέσπων ἐκ τοῦ φαλακροῦ κρανίου των οἱ ἀμβλύ-
ωπες αὐτοὶ διπλωμάται ὁσάκις τὰ κρυπτογραφικὰ τηλε-
γραφήματα τῶν πρκατόρων αὐτῶν τοῖς ἀνγγέλλων νέους
ἀπροσδοκῆτους θόλους τῶν αὐθαδῶν αὐτῶν προστατευο-
μένων, θρασέως καταπατούντων τὰ νόμιμα καὶ τολμηρῶς
ριπτόντων τὴν πέτραν τοῦ σκανδάλου ἀνὰ μέσον τῶν ἐθνῶν.

•••

Χωρὶς ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὰ προηγούμενα καὶ ν' ἀρχί-
σωμεν ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ βουλγαρικοῦ κράτους, ἀρ-
κεῖ νὰ λάβωμεν ὡς ἀφετηρίαν τὸ πραξικόπημα τῆς Φιλιπ-
πουπόλεως. Τὰ γενόμενα ἀπὸ τῆς περιβοήτου ἐκείνης ἐπο-
χῆς μέχρι σήμερον τί ἄλλο εἶνε εἰμὴ σειρά διρκυῆς ταρά-
χων καὶ ἀτακτημάτων; Ἡ προσάρτησις τῆς Ἀνατολικῆς
Ρωμυλίας καὶ ἡ τολμηροτάτη καταπάτησις τῆς συνθή-
κης τοῦ Βερολίνου, ὁ ἐμπαιγμὸς τῶν Τούρκων ἀπεσταλ-
μένων, ὁ κατὰ τῆς Σερβίας πόλεμος, αἱ ἐξώσεις καὶ αἱ ἐ-
πάνοδοι τοῦ Βάττεμπεργ, αἱ πολύμηνοι συνεδριάσεις τῆς
Σοβράνιε καὶ ἡ ἀλλεπάλληλος ἐκλογὴ ἡγεμόνων, ὁ Κάουλ-
θαρς, αἱ μεταξὺ τῶν ἀνθηγεμόνων ἐριδες, ὁ Καραβέλιωφ,
ὁ Μγκουρώφ, ὁ Ροδουλαβώφ, ὁ Μητροπολίτης Κλήμης,
αἱ περιοδεῖαι τοῦ Γρεκώφ καὶ τοῦ Στοῖλωφ, ἡ Συνδιάσκε-
ψις, αἱ τελευταῖαι ἐπαναστάσεις τῶν παραδουναβείων πό-
λεων, οἱ τυφεκισμοὶ καὶ τὸ κνούτον, τί ἄλλο εἶνε ἢ πανό-
ρχμα ποικίλων ἀλλοκότων συμβάντων, ἀναρίθμητοι πράξεις
ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ πενθίμου καὶ μονοτόνου δράματος, εἰς
τὸ ὅποιον ἡ Εὐρώπη εἶνε ἠναγκασμένη νὰ ἔχῃ διαρκῶς
ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν ἐξ ἀντιζηλίας καὶ ἐκ φόβου
μᾶλλον ἢ ἐξ ἀγάπης. Καὶ αὐτὸς ἴσως ὁ ἐπικρατῶν σήμε-
ρον ἀπανταχοῦ πολεμικὸς ὄργανός ἐχει ἴσως τὴν ἀρχὴν
του εἰς τὴν κατὰστασιν ἣν ἐδημιούργησαν οἱ παρὰ τὸν
Αἶμον ἀδιόρθωτοι ταράξιαι. Οὕτω τὸ κακόηθες νεόπλα-
σμα τὸ ὅποιον ἀπέκτησεν ἡ Εὐρώπη χάρις εἰς τὴν ἐλα-
φρότητα τῆς διπλωματίας τῆς μεταδίδει τὸν πυρετὸν εἰς
ὅλον τὸν ὀργανισμόν.

Φεῦ! ἐὰν ὅχι τὰ ἡμίση ἀλλὰ τὸ ἓν πολλοστὸν διέπρατ-